

JUHÁSZ TIBOR

Vallomás

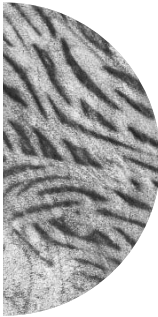
Én vagyok az, aki ott állt
az ajtó előtt és csak nézte
a kilincset. Talán biztos fogást
keresett rajta, hogy ne történjen
meg, amiről nem is tudhatott,
a sarokvasak nevetése,
amiről mindig egy későn
fékező vonat végzetessége
jutott az eszembe.

Saját kezemet fogtam vissza
tested előtt is. Egy lehetőségre
gondoltam, hogy más lehet
minden, a boldogságnak
semmi köze nincs a sínekhez,
csak annak van, amit csináltunk,
azoknak a túlsúlyos éveknek,
melyek nem tudtak elég gyorsnak
vagy merésznek lenni,
hogy megmentsek magukat.

És megállni sem tudtam,
amikor rájöttem, hogy legmélyebb
sóhajtásaidat elfeledtem
és az enyémeiket mindig az okozta,
ha tudtam a végét.
Ha az utcán már nem emlékeztem
az ajtóra, ami fehér lapjával
maga volt a bizonytalanság
és egy kicsit saját magam is,
az összes gyávasággal és bátorsággal,
mi meghatározza a jövőt.

Találkozás

Szól, hogy dobjak már
neki egy szálat, meg egyet
későbbre is, mert otthon hagyta
a cigijét. Azt mondta,
hogy köszöni. Szar az, ha nincsen
az embernek. Az óráját
mutogatta, majd kopaszos
fejéhez emelte ujját.

Később, emberek százai között
újra láttam őt.
Kezében fogyott az idő,
szája lassan nyílt érte
és ha szólt is volna
valamit, nem hallhattam meg.

Távol voltam tőle,
felfoghatatlanul távol
és egyre csak mentem tovább.
Kezeim, mint a mutatók
kattogtak mellettem.
Tudtam, hogy ha visszafordulnék
már nem láthatnám
és nem kérdeztem, hogy miért.

Szar az, ha nincsen az embernek.
Talán ezért adtam neki.
Mert nekem volt,
mert nekem is szükségem volt
valamire, a saját mérgemen
kívül és mert
én is távol lakom innen.